

Afgiftekantoor
1700 DILBEEK 1

Driemaandelijke
nieuwsbrief van de
werkgroep
STRAATKINDEREN
VAN ALAGOINHAS
3de trimester 2003
7^e jaargang nr. 3

V.U. Piet Paul
Zonnekouter 16
1700 DILBEEK

Pastoral Do Menor

Nieuwsbrief

België-Belgique
P.B.
1700 DILBEEK 1
2/2788

Itterbeek, 21 september 2003.

Beste vrienden van Freddy,

Sedert mensenheugenis beleefden we hier in Vlaanderen geen mooie lange zomer als deze van 2003. Nu, einde september, is het buiten nog mild en zacht en iedereen loopt er luchtig en lichtgekleed bij.

De economische tredmolen draait echter ongenadig verder en in de grootwarenhuizen geeft het speel- en snoepgoed van de winterse Sinterklaas en Kerstman reeds volop de toon aan. Van alle kanten worden we uitgenodigd om toch maar flink te verteren, het er maar goed van te nemen en ons toch zeker niets te ontzeggen. Hier en daar duikt af en toe wel een vervelende stem op, die waarschuwt dat het op die manier niet kan blijven duren.

Onze weelde en voorspoed is immers grotendeels gevestigd op de genadeloze uitbuiting van het zuidelijk halfrond. Zowel in Afrika als in Latijns Amerika en in het dichtstbevolkte gedeelte van Azië leven miljoenen mensen op het randje van de hongerdood.

Komt er één seizoen lang te veel of te weinig regen, te veel of te weinig zon, kortom slaat het weer tegen, dan is er géén of een heel karige oogst en dus geen geld en geen eten.

Wij hier in het rijke noorden, weten meestal niet wat echte armoede is...

Zij die ooit met eigen ogen de ware toestand in deze (meestal toeristische) 3e wereldlanden konden inschatten, zullen nooit de smekende ogen van de bedelende jongeren vergeten.

De ellendige krottenwijken in en rond de grote steden kunnen geen mens onberoerd laten en toch halen deze beelden slechts heel uitzonderlijk de krantenkoppen.

Mogen we U vragen, bij deze overwegingen, nog even te denken aan datgene wat Freddy in Alagoïnhas tot stand bracht met zijn opvangcentrum voor verlaten straatkinderen. Vele honderden jongeren, de armsten onder de armen, kregen en krijgen bij hem een echte kans om het harde leven aan te kunnen.

Dit is ook te danken aan uw blijvende steun en medewerking. Doe a.u.b. zo verder!

De redactie.

Pastoral do Menor de Alagoinhas

BR 101, Km 101 - Caixa Postal 48
48100-000 - Alagoinhas - Bahia
Fone (075) 442-1948
Fax (075) 422-2362
C.G.C. 16.130.585/0001-02
Insc. Estadual 37.186.366-NO

Itterbeek , 10 september 2003

Mijn beste vrienden lezers en lezeressen,

Toch wel eigenaardig; in België hebben de meeste van jullie pas de vakantie achter de rug. Ik begin er nu aan. Zo te horen was het een prachtige zomer. Bij ons in Brazilië is het winter, dat wil zeggen nat en 'koud' (alles is echter relatief: overdag een graad of 20-25, 's nachts nog altijd 17 graden...). Dat betekent heel wat druilerig weer met veel donkere wolken, regen en wind. De gevolgen van dit winterweer zijn ondertussen weer overal zichtbaar. De weg naar Alagoinhas is een gruyèrekaas geworden met heel veel gaten en ook het weggetje naar boven op de Pastoral is door alle regen ondertussen 'hobbelknots'. Er is iemand van de tuinploeg die elke dag de gaten repareert; met een kruiwagen en een schop wordt er zand in de gaten gestort. Dit is het meest ondankbare werk dat je je kunt voorstellen. Iedere keer als het weer een keer flink regent ligt het hele zootje zand weer onder aan de weg en kan hij och-arme van voren af aan terug herbeginnen.

Dit briefje ben ik vandaag hier in Itterbeek aan het schrijven, en dit dan op de vooravond van de reis van 11 dagen die ik met enkelen onder jullie maken zal naar Santiago de Compostella. Het wordt een wat wegwerken van het heimwee naar 2000, het jaar wanneer ik de grote pelgrimstocht ondernam van St. Jean-Pied-de-Port naar Compostella. Het belooft ook nu weer goed te worden en dit zeker als ik rekening hou met de vele positieve reacties die ik deze dagen al mocht ervaren van de vrienden die meegaan. Alleen maar spijtig dat er toch nog enkele mensen juist op het einde moesten afhaken omwille van gezondheidsproblemen.

En door zo te schrijven hebben jullie dus al lang begrepen dat ik weerom voor enkele dagen in het land ben. Een klein beetje tijd dus om wat bij de familie te zijn en alsook om enkele vrienden tegen te komen of op te zoeken. Enkele dagen zal ik ook hier in België en daarna in Duitsland met mijn bisschop uit Brazilië op bedeltocht zijn om de nodige fondsen voor de opleiding van onze 22 seminaristen bijeen te zoeken. Ja, Dom Paulo Romeu Dantas Bastos, 48 jaar, komt naar Europa uit noodzaak. Het zullen vermoeiende maar zeker ook boeiende dagen worden. En zo kunnen jullie het dus weer eens samen met mij van dichtbij meemaken hoe snel deze vijf weken opnieuw zullen voorbijvliegen. En dat noemen ze dan vakantie! ... Om uit te rusten. Maar ja... rust roest! Als we het goed bekijken en eerlijk willen zijn moeten we inderdaad toegeven dat het leven toch maar een zucht is

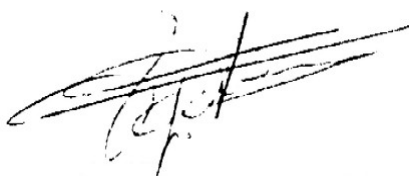
Dit jaar is ondertussen al weer meer dan de helft voorbij. Het werk gaat zijn gewone gang. De uitdagingen blijven... maar de moed, de vechtlust, het blijven proberen, de verwachting, de hoop en de overwinningen ook. Gelukkig maar! Iedere dag heeft elke sector - de straathoekwerking, de gezinsvervangende woningen, de lagere school, de workshops, de beroepsschool, het onderhoud, de directie, de raad van medewerkers - de opdracht opnieuw in te staan voor het welzijn en het geluk van onze meer dan 450 kinderen, tieners en jongeren. Om de veertien dagen komt onze pedagogische commissie bij mekaar. Elke keer opnieuw wordt erover gewaakt dat de uitbouw van het werk trouw blijft aan haar oorspronkelijke opgave en missie. Waar nodig wordt er volle aandacht besteed om werkmethodes bij te sturen, programma's aan te passen, objectieven duidelijker te stellen, ideeën van richting te veranderen, enz.... Centraal blijft in ieder geval de zorg voor het kind, de tiener en de jongere die het risico blijven lopen om op persoonlijk of sociaal vlak definitief de boot uit te vallen, verwaarloosd en verlaten te blijven, de prostitutie in te duiken, de criminele toer op te gaan... De concrete verwerking van al hetgeen op deze pedagogische bijeenkomsten wordt besproken en uitgesproken, ontdekt en verwerkt, voorgesteld en gesuggereerd, gebeurt dan op de vergadering van de verantwoordelijken van de verschillende

werksectoren. Zo hebben jullie een beetje zicht op een stukje van ons reilen en zeilen, van onze manier van het werk op te zetten opdat onze meisjes en jongens telkens opnieuw meer en meer de kans zouden krijgen om waardig, hoopvol en menselijk hun leven zin te geven.

In onze beroepsschool is er de laatste tijd weer heel wat gebeurd zoals ik al in vorige brief heb geschreven. Darlan heeft half mei met onmiddellijke ingang zijn baan als directeur opgezegd. Zijn vertrek kwam heel onverwachts en bracht op de beroepsschool een grote schok teweeg. De reden van vertrek was dat hij persoonlijke problemen had en overhoop lag met iemand in het lerarenkorps. Toen hij deze persoon op staande voet wilde ontslaan gaf Ivonilda (beleidsverantwoordelijke) aan dat dit zomaar niet ging en dat men daar toch wel eerst eens ernstig moest over praten. Dat er hiervoor wel wat meer tijd voor nodig was. Darlan was echter onwrikbaar en zei "het is hij eruit of ik en wel vandaag". Dit alles gebeurde op vrijdag en op de daaropvolgende maandag diende hij zijn ontslag in. Er kwam dinsdagmorgen nog een vergadering met alle betrokkenen, maar hoe we het allemaal ook draaiden of keerden, hij wilde niet op zijn beslissing terugkomen. Hij ruimde direct zijn bureau uit, leverde de sleutels in en was dezelfde dag verdwenen... En wij stonden erbij en keken er naar. We voelden ons boos, verbaasd, teleurgesteld. Frustrerend!!!! Omdat hij de bui al had zien hangen heeft Peter (onze Nederlandse coöperant) zich onmiddellijk aangeboden als interim-directeur. Als voorwaarde vroeg hij wel of hij een stuk crisismanagement mocht doen en ook ondersteuning en medewerking zou krijgen van de Pastoral- coördinatie. Dit is toegezegd, dus hebben we nu weer een directeur in huis, tenminste voor dit jaar. Maar er moet dringend iemand gevonden worden voor de volgende jaren. Het is iets waar we allemaal niet zo blij mee zijn, maar er is gewoonweg niemand anders die dit kan doen op dit moment. Ondanks dit soort tegenslagen gaat de beroepsschool vooruit. De 17de augustus hadden we voor de zevende keer weer een diploma-uitreiking. 51 Jongens en meisjes kregen hun getuigschrift in een officieel gebeuren waar zo'n 350 mensen van de society bij aanwezig waren. Positief is zeker dat 31 van deze jongeren nu al aan het werk zijn gegaan met een contract en alles dat erbij behoort. En dat doet deugd! Ondanks de moeilijkheden halen we hartverwarmende resultaten. God zij gedankt!

Voor wat mij betreft is er verder geen ander belangrijk nieuws. Hopelijk zie ik heel wat mensen onder jullie gedurende deze wel heel korte periode in België en Europa. Voor iedereen stuur ik dan nu nog een fijne wens van "hou jullie goed en taai!". Tot ziens, schrijfs of bellens, en vooral veel liefs,

een hartelijke vrienden- en broedergroet van
Freddy Goven

Typisch Braziliaans: Capoeira.

"Een haan riep 'cocoroco' en maakte me wakker. Toen ik uit het raam keek zag ik een menigte van mensen die een kring leken te vormen. Af en toe zag ik door de menigte heen en leek ik bewegende, dansende lichamen te zien in het centrum van de cirkel. Soms vlogen voeten over hoofden en de lichamen leken zich zowel ondersteboven als recht op even comfortabel voort te bewegen in alle windrichtingen, en dit alles op het ritme van de muziek. De klanken ervan smolten samen met het gezang van alle aanwezigen"...

Het spel waarover hier sprake is, is capoeira; een complexe Afro-Braziliaanse gevechtscultuur die ontstaan is in de vroege slavencultuur en die nu overal ter wereld gespeeld wordt en nog steeds groeit in populariteit.

Wat is capoeira?

Capoeira is zowel vechtsport, dans, ritueel, muzikale performance, als theater, elk voorkomend in het spel op verschillende momenten in rijzende en dalende intensiteit en in elkaar overlopend. Fysieke interactie wordt gecombineerd met muziek, zang en orale poëzie in een complexe en expressieve gebeurtenis.

Capoeira wordt steeds in paren gespeeld, en slechts twee actieve deelnemers worden toegelaten in de cirkel. De partners spelen gewoonlijk dicht bijeen zodanig dat de bewegingen van de één een antwoord forceert van de ander, in de uitwisseling die we fysieke dialoog noemen. Als een soort conversatie in beweging, kan capoeira ongelooflijk agressief zijn, wat afstandelijk, zelfs grappig.

Er ligt een nadruk op improvisatie in capoeira, die gerelateerd is met de ethiek van vrijheid die centraal staat in het spel. De beperkingen of grenzen waarbinnen de creativiteit zich afspeelt worden steeds weer opnieuw gedefinieerd door die creativiteit en deze spanning tussen beperking en vrijheid zorgt voor de noodzakelijke stuwkracht achter de improvisaties. Een centrale eigenschap van capoeira is dat het geen wedstrijd is met een winnaar en een verliezer. Er is wel sprake van dominantie, door betere spelers over minder goede spelers, maar de mestre waardeert het meest die spelletjes waar dominantie wordt heen en weer gegeven door de spelers; zo wint iedereen. Wat van belang is, is dat je leert open te staan voor elke nieuwe situatie en niet zomaar misbruik maakt van je talenten. Het gaat in capoeira ook over gracieus zijn, over excellent zijn, je bewegingen met stijl uitvoeren.

Slavencultuur.

Capoeira had nooit bestaan zoals het nu gespeeld wordt, moest de Afrikaanse slavenhandel naar Brazilië nooit bestaan hebben. In de senzalas (slavenkwartieren) werden de zaden gezaaid van de moderne capoeira.

Doordat de meesters afhankelijk waren van de arbeid van hun slaven, konden de slaven hun arbeid zelf manipuleren om wat controle te krijgen over hun levens. Verschillende tactieken als simuleren, vertragen, inefficiëntie, opzettelijke misverstanden en sabotage werden toegepast. Aan de andere kant konden de slaven de meester ook gunstig stemmen door goed te werken. Via hun arbeid manipuleerden zij dus de meester. Rebelle of ontsnapping waren dus niet de enige mogelijkheden voor een slaaf. Het manipuleren van emoties kan handig zijn, de slaven hebben er vroeger goed gebruik van gemaakt om hun meesters te frustreren terwijl zijzelf innerlijk lachten. Deze emotionele controle zien we ook vaak terug in hedendaagse machtsrelaties.

Tactieken als deze zijn de wapens van de onderdrukten, omdat de kosten van een directe confrontatie te hoog zijn. In de wereld van de capoeira worden deze tactieken getransformeerd in een positieve waarde die *malícia* genoemd wordt, en het begrijpen hiervan is van groot belang omdat het zichzelf manifesteert in vele aspecten van het spel. Het is de waarde van bedriegen en van schijnbare aanpassing die centraal lijken te staan in capoeira, en die ook een integraal deel vormt van de moderne cultuur van Bahia. Het complexe drama van aanpassing aan dominantie door *malícia* houdt de vitaliteit in de capoeira nog 100 jaar na de afschaffing van de slavernij.

Capoeira is rijk aan metaforen voor slavernij; het hele spel is een representatie van de strijd van de slaven tegen onderdrukking. Capoeira draagt nog steeds de boodschap van hoop in zich, dat bevrijding in vele opzichten een mogelijkheid is, zelfs tegen de verwachtingen in.

Een bevrijdend spel.

De mestres wijzen er op dat de lessen in de cirkel ook erbuiten toegepast kunnen worden. De les is duidelijk: laat je niet vangen door schijnbare vriendelijkheid, vertrouw nooit iemand te hard, en wees steeds voorbereid om jezelf te verdedigen. Een persoon die deze lessen geleerd heeft, is iemand met *malícia*, een waarde die zowel belangrijk is in de buiten- als de binnenwereld. Maar capoeira draait niet enkel om bedrog en bedrog ontmaskeren, ook camaraderie is heel belangrijk in de capoeira en hier wordt veel naar verwezen in de liederen.

Het lichaam wordt voortdurend getest, en dit lijkt ook overeenkomstig mentale bevrijding te bewerkstelligen. Spelers spreken soms over een gevoel van te kunnen vliegen. Toch blijven de meesters ook benadrukken dat deze bewegingen ook effectief kunnen zijn als zelfverdediging, een factor die aan de bewegingen een basis geeft.

Capoeira wordt tegenwoordig zowel door mannen als door vrouwen gespeeld en er bestaan ook vrouwelijke mestres. Vooral met de verspreiding van capoeira naar Amerika, Europa en de rest van de wereld zijn er meer vrouwelijke capoeiristas gekomen.

Het spel wordt het best gespeeld op een spontane manier, op de manier waarop kinderen spelen, en dit gevoel lijkt steeds samen te gaan met een glimlach. Op sommige momenten kan een grimas moeilijk onderdrukt worden, op andere momenten ben je triomfantelijk, dan weer bang. Deze gevoelens zijn soms te lezen op je gelaat, soms worden ze verstopt, soms zijn ze gespeeld, maar onder dit alles ligt het genot van te spelen, van te acteren en lol te hebben, om te lachen met weerstand, om pijn van je af te schudden. Als men naar een mooi spel capoeira kijkt, wordt je meegenomen door de acteurs; je leest de lichamen en de gezichten om daarna misschien tot de plotse vaststelling te komen dat je gefopt bent...de speler was niet echt kwaad of bang, maar was aan het lachen als een kind onder haar masker...

Bron: www.fondspascaldecroos.com / De wortels van Capoeira - Bert Van Tichelen

Studenten van Salvador tonen lokale gemeenschap hoe op te komen voor de burgerrechten.

Het was geen wereldnieuws, het heeft niet in de kranten gestaan in België, want er vielen gelukkig (en bij wonder misschien) geen doden. Salvador, de hoofdstad van de staat Bahia en met zijn ongeveer 2 en een half miljoen inwoners de derde stad van Brazilië, staat al een hele week op stelten. Sinds vrijdag 29 augustus voeren de studenten van vooral het middelbare onderwijs dagelijks actie tegen de derde verhoging op 1 jaar tijd van de stadsbustarieven. Deze werden verhoogd van 1,30 Real tot 1,50 Real (ongeveer 0,46 Euro) afgelopen zondag 31 augustus. Een jaar geleden was het stadsbustarief nog 1,10 Real. Een verhoging dus van een goeie 35% in 1 jaar tijd, en dat terwijl de inflatie over deze periode ongeveer 7% bedraagt en het reële inkomen van de werkende klasse hier steeds verder achteruitgaat.

Het openbaar vervoer in Salvador wordt sinds jaren uitbesteed aan enkele particuliere ondernemingen die onder toezicht en controle van het stadsbestuur het verkeersnet onder elkaar verdelen. De tarieven worden vastgelegd door het stadsbestuur, in overleg met de ondernemingsleiders. Deze laatsten waren al enkele maanden aan het lobby-en voor een nieuwe tariefverhoging sinds begin dit jaar de buschauffeurs loonsverhogingen kregen na een stakingsdreiging. Deze meerkost had tot gevolg dat hun winstmarges kleiner werden, wat ze wilden recuperen op kosten van de bevolking. De vorige tariefverhoging dateerde van januari dit jaar en werd door de lokale bevolking reeds onthaald op afkeuring. Maar het protest bleef toen, zoals meestal in Brazilië, beperkt tot stilzwijgend ongenoegen. Of was het misschien omdat het toen zomervakantie was in het onderwijs en de meesten met hun gedachten bij het nakende carnaval waren?

Deze keer echter was de situatie anders. De derde verhoging van de tarieven werd onthaald op luid protest op gang getrokken door aanvankelijk de scholieren van het middelbaar openbaar onderwijs. Dit zijn jongeren van de lagere sociale klassen uit de overbevolkte armoewijken (favelas) die bijna uitsluitend aangewezen zijn op het openbaar vervoer om naar school te gaan. De twintig centiem en erbij voor een enkele busrit weegt zwaar op het budget van de arbeidende klasse die het veelal moet stellen met een minimumloon (momenteel 240 Reais, of 75 Euro), als ze het al hebben. Studenten en scholieren hebben recht op halve prijs op de bus, maar de werkende klasse niet (militairen en politieagenten daarentegen rijden helemaal gratis). Dit recht op halve prijs voor de studenten geldt trouwens enkel op schooldagen, in het weekeinde en tijdens de vakantie betalen ze ook de volle prijs. Het is reeds een oude eis van de studenten om dit recht uit te breiden naar alle 365 dagen van het jaar. Maar nooit werd naar hen geluisterd...

De hele week al gaan scholieren en studenten in groepjes midden op de weg zitten of trekken al zingend en roepend door de stad op hun weg het verkeer tegenhoudend. Het gevolg zijn ellenlange files en lange rijen geblokeerde stadsbussen. Het zijn ludieke acties opgezet door lachende en blijgezinde jongeren voornamelijk tussen 13 en 20 jaar die op een erg spontane manier uiting geven aan hun protest. Aanvankelijk reageerden de autoriteiten eerder onverschillig op de acties in de hoop dat ze wel zouden overwaaien. Maar de vastberadenheid van de scholieren verraste iedereen en dwong respect af bij een groot deel van de bevolking ondanks de ongemakken die de wegblokkades meebrachten. Op bepaalde momenten was de stad zo goed als helemaal lamgelegd en veel mensen kwamen veel te laat op het werk of moesten soms urenlang te voet gaan op weg naar werk of terug naar huis.

In de loop van de week groeide de protestbeweging steeds verder aan en sloten ook de leerlingen van de private scholen (die uit de meer begoede klassen komen) zich aan evenals de universiteitsstudenten. De protesten kregen hier en daar ook een grimmiger karakter met studenten die ruiten ingooiden van bussen die toch probeerden de blokkades te doorbreken. De politie, die aanvankelijk met de handen in het haar stond en niet goed wist hoe op te treden tegen deze manifestanten van in meerderheid minderjarige leeftijd, begon ook steeds zenuwachtiger te worden met de steeds opduikende wegblokkades. Ondanks enkele rake klappen hier en daar kunnen we niet spreken van een algemene repressie van de manifestaties, vooral omdat de jongeren beschermd zijn door het speciale kinder- en jongerenrecht dat in de grondwet is opgenomen.

De lokale autoriteiten zagen zich gedwongen in dialoog te treden met de protestbeweging, met de studentenleiders. De eisen van de manifestanten werden halvelings ingewilligd, zoals het recht om halve prijs te rijden het hele jaar door, maar aan de tariefverhoging kon niet getornd worden.

De reactie van de scholieren bleef niet uit: een meerderheid opteerde voor de verderzetting van de wegblokkades. Een kleine minderheid wou wel het voorgestelde akkoord van de autoriteiten aanvaarden en terug naar de klaslokalen keren. Een zekere verdeeldheid werd zichtbaar tussen de studenten naar het einde van de week. Ook de vermoedheid van een hele week protesteren begon zichtbaar te worden. Maar de week eindigde zonder oplossing en voor komende week wordt opnieuw bedreigd met grootscheepse acties.

Het is niet overdreven te stellen dat de voorbije dagen geschiedenis werd geschreven op de straatstenen van Salvador. Scholieren en studenten hebben, door hun vastberaden en ludieke protestacties, de lokale gemeenschap getoond hoe op te komen voor de rechten eigen aan een democratische rechtsstaat. De verhoging van de bustarieven was natuurlijk de spreekwoordelijke druppel die de emmer deed overlopen in een moeilijke socio-economische situatie voor de grote meerderheid van de bevolking: hoge werkloosheid, toenemende armoede, dalende koopkracht van de werkende bevolking, toenemend geweld en criminaliteit, enorme corruptie bij de overheid en de overheidsorganen, een kleine elite die in hun ivoren torens vegeteren op kosten van de meerderheid die zo goed als niks heeft. Het is dan ook de grote verdienste van de studenten dat zij het vuur aan de lont gestoken hebben en een basta roepen tegen de cultuur van fatalistisch ondergaan.

Het feit dat de studenten de acties niet willen stopzetten ondanks het feit dat ze nu eindelijk hun jarenlange eis van halve prijs het hele jaar door op de stadsbus ingewilligd zien, maar verder willen gaan totdat de tariefverhoging wordt tenietgedaan "omdat dit ten goede komt aan onze ouders, onze familie, aan de hele gemeenschap" getuigt van een brede kijk op de zaken. Salvador zal nooit meer dezelfde zijn. Jongeren beginnen steeds meer in te zien dat democratie meer is dan het circus van de verkiezingen en dat de uiteindelijke macht elders ligt dan bij de verkozenen. Meer en meer groeit het besef dat rechten moeten opgeëist worden via vastberaden, intelligente en waardige acties. De lokale overheid en de lokale elite zullen moeten inzien dat er water bij de wijn moet gedaan worden en dat ze niet kunnen blijven verder leven zonder rekening te houden met de noden van de grote meerderheid van de bevolking. Salvador wordt al jaren geregeerd door conservatieve politici die zoals steeds en overal niet veel verder kijken dan hun neus lang is en die onder één hoedje spelen met de lokale elite en bedrijfsleiders. In het ongebreidelde jungle-kapitalisme van Brazilië gedragen deze laatsten zich als gewetenloze bloedzuigers die zich op de volksmassa's stortten om zo veel mogelijk persoonlijke winsten op te strijken. Hopelijk gaan de mensen beginnen in te zien dat ze dit niet eeuwig stilzwijgend moeten aanvaarden en dat ze hierin verandering kunnen brengen, als ze maar eensgezind en vastberaden opkomen voor hun rechten. De adolescenten van Salvador gaven deze week het voorbeeld hoe het moet. Wordt vervolgd!

Guy De Nocker
Salvador, 6 september 2003

DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL

Giften voor het straatkinderenproject van Freddy Goven in Alagoinhas kan je steeds overmaken via een overschrijving of via een permanente opdracht op rekening: **000-0173311-69** van PROMA, Vorstlaan 199 te 1160 Brussel, met volgende vermelding:

PR 63.70.82 Fr. Goven / Braz.

Indien het jaarlijks totaal van je giften minstens **30 euro** bedraagt, ontvang je automatisch een fiscaal attest.

Vanaf 2002 geeft de Belgische overheid pas een fiscaal voordeel vanaf 30 euro. Maar deze 30 euro kost u dank zij het fiscaal attest in werkelijkheid slechts zo'n 15 euro (ongeveer 600 oude BEF). Hou hiermee rekening wanneer je het bedrag dat je écht wil delen gaat bepalen!

DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL